

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Viliamom Karasom, PhD., Advokátska kancelária MAPLE § FISH s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky samostatne postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 408 z 23. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] v časti namietajúcej porušenie základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 408 z 23. februára 2015 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Návrhu [REDACTED] na vydanie predbežného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) a jej uznesením č. 408 z 23. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie súdnej rady“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa 2. až 4. júna 2014 zúčastnila výberového konania na obsadenie celkovo desiatich voľných miest sudcov na Krajskom súde v Bratislave. Po úspešnom absolvovaní výberového konania bolo jej preloženie na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) prerokovávané na 27. zasadnutí súdnej rady konanom 23. februára 2015. Súdna rada svojím uznesením č. 408 z 23. februára 2015 rozhodla vo veci sťažovateľky tak, že skonštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov“, v dôsledku čoho nebola sťažovateľka preložená ako sudkyňa na krajský súd. V ostatnom podala na ústavnom súde sťažnosť.

3. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie súdnej rady „... arbitrárne, svojvoľné a nepodložené. Napriek tomu, že Súdna rada SR nemá povinnosť odôvodňovať svoje uznesenia, malo by byť zrejmé (minimálne pri negatívnych rozhodnutiach o prístupe k funkcií) na základe akých skutkových okolností rozhodla daným

spôsobom a či rozhodnutie je založené na objektívnych, zistiteľných a preskúmateľných podmienkach. Keďže Uznesenie neobsahuje odôvodnenie iba výrok o tom, že návrh nezískal dostatočný počet hlasov, nie je zrejmé, na základe čoho Súdna rada SR hlasovala opísaným spôsobom.

... Súdna rada SR opísaným postupom a Uznesením nekonala v medziach pôsobnosti danej jej ústavou a spôsobom uvedeným zákonom, neodôvodnene ju diskriminovala a vo svojich dôsledkoch porušila jej právo na prístup k verejnej funkcii, právo na spravodlivé rozhodnutie, právo na inú právnu ochranu pri porušení pozitívneho záväzku štátu, právo na dobrú správu vecí verejných a všeobecne právne zásady a princípy právneho štátu, najmä princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní.

Napriek tomu, že Súdna rada SR má byť na jednej strane nezávislým a autonómnym orgánom, je jej povinnosťou postupovať a rozhodovať zodpovedne, transparentne, objektívne a garantovať kandidátovi právo uchádzať sa za rovnakých podmienok o funkciu sudcu. V tomto prípade však Súdna rada SR uvedeným spôsobom nekonala, následkom čoho došlo k porušeniu práva Sťažovateľky garantovaného v čl. 30 ods. 4 Ústavy SR.“.

V širších súvislostiach k postupu súdnej rady poukázala aj na to, že „Ako vyplýva... z ústneho záznamu, Sťažovateľke boli kladené otázky týkajúce sa jej rozhodovacej činnosti v konkrétnom súdnom spore, v ktorom Sťažovateľka vystupovala ako zákonný sudca, ďalej otázky týkajúce sa postupu niekdajšieho predsedu okresného súdu a otázky súvisiace so zmenou rozvrhu práce odvolacieho súdu. Podľa názoru Sťažovateľky (a aj niektorých členov Súdnej rady SR, ako to vyplýva zo zvukového záznamu) položené otázky nijako nesúviseli s jej preložením na súd vyššieho stupňa. Rozhodovacia činnosť sudcu nie je a ani nemôže byť kritériom pre preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa. V opačnom prípade by bola porušená ústavne zakotvená nezávislosť a neustrannosť výkonu súdnictva. ... Rovnako ani otázky týkajúce sa skutočností, o ktorých Sťažovateľka nemala vedomosť, ktoré nemohla ovplyvniť a na ktorých sa nijako nepodieľala nemôžu byť brané na zreteľ pri posudzovaní podaného návrhu. Sťažovateľka poukazuje na znenie § 52 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého rozvrh práce zostavuje predseda súdu, ktorý je za neho aj zodpovedný.“. **V ďalšom sťažovateľka**

poukazom na § 14 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov a smernici č. 1/2012 o príprave a predkladaní materiálov na rokovanie súdnej rady zvýraznila, že „Z citovaných ustanovení zákona o sudcoch ako aj Smernice jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcim kritériom pre preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa sú výsledky výberového konania a na iné skutočnosti môže Súdna rada SR prihliadnuť iba vtedy, ak tieto neboli známe výberovej komisii v čase výberového konania a zároveň ktoré môžu ovplyvniť stanovisko Súdnej rady SR. Rozhodovanie Súdnej rady SR pritom nie je ďalšou zákonnou podmienkou pre prístup k funkcii, ale ide len o ďalšiu etapu v procese prístupu k funkcii.“.

V závere poukázala na to, že „... v ten istý deň Súdna rada SR rozhodovala aj o ďalších návrhoch na preloženie sudcov, pričom je evidentný rozdiel v prístupe Súdnej rady SR k týmto ostatným uchádzačom oproti prístupu Súdnej rady SR k Sťažovateľke. Súdna rada SR tak bez akéhokoľvek legitímneho oprávnenia pristupovala rozdielne voči jednotlivých uchádzačom. Vzhľadom na priebeh zasadnutia Súdnej rady SR a postoj a prístup Súdnej rady SR (niektorých jej členov) voči Sťažovateľke, ako aj povahu položených otázok je zrejmé, že Sťažovateľke bolo odopreté právo na rovnocenný prístup k verejnej funkcii napriek tomu, že bola úspešná vo výberovom konaní a splnila všetky zákonné podmienky pre preloženie na súd vyššieho stupňa.“.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«1. Súdna rada Slovenskej republiky svojím uznesením č. 408 z 23. februára 2015, ktorým konštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov na vymenovanie do funkcie sudcu“, porušila základné právo sťažovateľky na prístup k voleným a iným verejným funkciám zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 408 z 23. februára 2015, ktorým konštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet

hlasov na vymenovanie do funkcie sudcu“, zrušuje a vec vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 352,37 Eur...».

5. Sťažovateľka v podanej sťažnosti z dôvodu, že „V prípade, ak sa uskutoční výkon Uznesenia a dôjde k uskutočneniu výberového konania na obsadenie stále voľného miesta sudcu na občianskoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave, na ktoré mala byť preložená Sťažovateľka, a jeho reálnemu obsadeniu, je tu nebezpečenstvo, že v prípade úspechu Sťažovateľky v konaní pred Ústavným súdom SR nebude možné napraviť ani zvrátiť vzniknutý stav“, podala návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia súdnej rady v tomto znení:

„Ústavný súd ukladá Súdnej rade SR, aby sa dočasne zdržala vykonávania Uznesenia.

Ústavný súd SR ukladá predsedovi Krajskému súdu v Bratislave, aby do právoplatného rozhodnutia o ústavnej sťažnosti podanej [REDAKOVANÉ] proti Uzneseniu Súdnej rady SR č. 408 z 23. februára 2015 vyhlasoval a uskutočňoval výberové konanie na obsadenie voľných miest sudcu pre Krajský súd v Bratislave pre občianskoprávne kolégium tak, aby najmenej jedno voľné miesto sudcu občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave ostalo neobsadené.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľky spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona, a pretože v tejto časti nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

9. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva alebo slobody, aby sa dočasne zdržal

vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

10. Po posúdení návrhu sťažovateľky na rozhodnutie o dočasnom opatrení a jeho dôvodoch dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia súdnej rady, ako aj na uloženie povinnosti predsedovi krajského súdu nevyhlasovať ďalšie výberové konania, resp. s podmienkou zachovania jedného voľného miesta v občianskoprávnom kolegiu tohto súdu pre sťažovateľku, pretože táto neosvedčila skutočnosti odôvodňujúce rozhodnutie o dočasnom opatrení, a preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia. V tejto súvislosti ústavný súd prízvukuje princíp zdržanlivosti zásahov ústavného súdu do výkonu právomoci štátnych orgánov a taktiež poukazuje na to, že sťažovateľkou označené základné právo podľa čl. 30 ods. 4 ústavy garantuje rovnaký prístup k verejnej funkcii, nie však právo uchádzača na ustanovenie do verejnej funkcie rovnajúce sa za každých okolností jej úspešnému obsadeniu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2015